

Od mrtve religije do novog života u Kristu

Stoga, ako je tko u Kristu, novo je stvorenje: ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo (Druga poslanica Korinćanima 5,17).

Rodio sam se u mjesu West Limerick u Irskoj. Ondje sam proveo sretno djetinjstvo kao najmlađi od sedmero djece, tri djevojčice i četiri dječaka. Imali smo mnogo rođaka pa bismo nedjeljom nakon što bi se vratili kući s mise išli u posjet ili pak bismo nekoga pozvali k nama. U ono doba nikome nije padalo na pamet da nedjeljom ne ide na misu, osim kada bi bio vrlo bolestan. Ne ići na misu slovalo je kao smrtni grijeh: ako bi netko umro ne ispovjediš taj grijeh i ne primivši odrješenje od svećenika, neizbježno bi bio osuđen na pakao.

Još se uvijek sjećam toga kako sam već kao malen dječak svako jutro nakon ustajanja običavao kraj postelje

kleknuti na molitvu. Najprije bih izrekao jutarnju molitvu, koju me bila naučila majka, a potom "Oče naš" i "Zdravo Marijo". Još i danas se sjećam kako je počinjala ta jutarnja molitva: "Oh, Isuse, po najčišćem srcu Marijinom ..." Iz toga sam zaključio da k Isusu mogu doći samo putem Marije. Nešto drugo što je još živo u mojem sjećanju jest svakovečernje moljenje krunice, prigodom čega bi sva obitelj klečala u kuhinji. Pritom su mi mnogo dulje od krunice bile dodatne molitve. Za svakoga susjeda koji bi imao neke teškoće molilo bi se tri puta "Zdravo Marijo", jednako kao i za svakog pokojnog rođaka.

Svećenici su uživali visok ugled i poštovanje. Tako sam i ja odlučio da ću biti svećenik.

Na putu do svećeništva

Poslao sam zamolbu za upis za školovanje u St. Patrick College, misijsko sjemenište u gradu Thurles, u pokrajini Tipperary. Bio sam primljen i započeo šestgodišnji studij za svećenika, koji se sastojao od dvije godine filozofije i četiri godine poduke u dogmatskoj i moralnoj teologiji, kao i kanonskom pravu i drugim predmetima. Pravog studija Biblije nije bilo, nego smo povremeno primali površan akademski kratak pregled koji nije nimalo utjecao na naš život. Koje li štete što mi nitko nije savjetovao da tijekom tih šest dugih godina proučavam Božju riječ! No budući da tada nisam bio nanovo rođen, najvjerojatnije me to uopće ne bi zanimalo. Osim toga, kako bez novog života Bibliju ne bih razumio, oči mi još ne bi bile otvorene za Božju riječ.

Na posljertku je 15. lipnja 1953. godine došao dan za kojim sam čeznuo, dan svećeničkog zaređenja. Bio je to znamenit dan i priređen je velik prijem za članove moje obitelji i prijatelje. Slavlje je nastavljeno i sljedećeg dana, kada sam održao svoju prvu misu. Došla je gotovo sva župa, kako bi pribivala prvom činu posvećenja mladoga svećenika.

Odlazak u Sjevernu Ameriku

Nakon tromjesečnog odmora u svojoj domovini, s drugim tek zaređenim svećenicima koji su bili određeni za službu u različitim gradovima Sjedinjenih Država ukrcao sam se na lađu koja je plovila za New York. Moje prvo mjesto služenja bila je katedrala u kalifornijskom gradu Sacramento, koja se nalazila sučelice zgradi državne skupštine. Svoje sam služenje započeo s predanjem i velikim žarom. Bio sam čvrsto odlučio dati ono najbolje od sebe i biti najbolji mogući svećenik. Dobio sam jednu sobu na trećem katu župnoga dvora, iz koje se upravo bio odselio jedan svećenik koji je patio od velike pošasti koja je raširena među rimokatoličkim svećenicima: alkoholizma. Više puta sam morao ići do spremnika za otpad, koji se nalazio u stražnjem dvorištu, dok sam se konačno riješio svih praznih boca koje sam pronašao u ladicama i ormarima moje nove sobe. Bio sam silno potišten, jer sam u ono doba bio žestok pro-

tivnik bilo kakvog uživanja u alkoholnim pićima te bio član jedne irske organizacije, koja se nazivala: “The Pioneer Total Abstinence Association”. (Kao znak prepoznavanja nosili smo omanju crvenu značku u obliku srca. Kada u Irskoj netko vidi nekoga s tom značkom ne nudi mu nikakav alkoholni napitak.)

Poniženje u ispovjedaonici

Još se uvijek sjećam kako sam satima sjedio u ispovjedaonici katedrale zato što sam htio ostati tako dugo dok se ne ispovjede svi koji su u redu čekali na ispovijed. Za razliku od toga, drugi su svećenici taj drveni sanduk napuštali čim bi prošlo vrijeme određeno za ispovijed. Zbog toga sam često znao zakasnuti na objed ili na večeru. Ostali su me ismijavali zato što se toliko zalažem za one koji se ne drže vremena određenoga za ispovijedanje, pri čemu se prvenstveno radilo o Amerikancima meksičkog podrijetla. Bog mi je osobito dao ljubav za te ponizne i nezahtjevne ljude koji su svoju ljubav prema meni, svojem svećeniku, iskazivali tako što su se spuštali na koljena preda mnom i ljubili mi ruku. To iskustvo istodobno mi je bilo dirljivo i navodilo me na poniznost.

Nakon toga mi je dodijeljena jedna župa u predgrađu, u kojoj je služilo osoblje irskog podrijetla i koja je trebala pojačanje. Moj novi župni svećenik – U Sjedinjenim Državama nazivali smo ga pastorem – bio je jedan poluinvalid koji je imao tri pomoćnika. No stvarno djelatan pastor, to jest “pastorica”, kao što sam uskoro utvrdio, bila je monsinjorova sestra, koja je upravljala domaćinstvom. Ona je bila ta koja je primala svakog posjetitelja i preuzimala sve telefonske pozive te svakoga, htio on to ili ne, vodila svome bratu. Ni u kuhinju ni u blagovaonicu nije smio ući nitko koga ona ne bi pozvala na jelo. Jednom je čak iz kuhinje velikim nožem potjerala jednog od pomoćnih svećenika, i da se taj nije uhvatio stolice i njome zaštitio ne bi izišao neozlijeđen odande.

Tijekom pet godina koje sam ondje proveo, starom je pastoru zdravlje bivalo sve lošije. Tako je došlo do toga da se povećala moja odgovornost za župu i da me, na moje veliko čuđenje, domaćica počela cijeniti pa smo se u preostalo vrijeme dobro slagali.

Grieh zaposlenosti

Nije prošlo mnogo vremena i bio sam zahvaćen onime što nazivam grijehom zaposlenosti, što je opteretilo moj duhovan život. Prije i poslije vođenja mise uvijek sam vrijeme provodio moleći se i svakodnevno čitajući časoslov (službene molitve za svećenike). Svoje nedjeljne propovijedi pripremao sam na temelju onoga što mi je bilo određeno od strane biskupije. Propovijedao sam rado, jer sam bio naučio kako ugoditi osjećajima duše. Ono što me nitko nije bio naučio bilo je to kako nahraniti ljudski duh. No ljudi su se nakon mojih propovijedi osjećali dobro i s toga gledišta sam bio sasvim uspješan.

“Jesi li spašen?”

Kad sam već pet godina djelovao kao svećenik progovorio mi je Bog putem jednog malog djeteta ali ja, nažalost, dok sam stajao tamo pred crkvenom zgradom nisam obraćao pozornost na te riječi. Mislim da sam upravo čekao da dođe netko iz pogrebnog društva i preuzme od mene opravu koja je bila predviđena za misu koja je trebala uslijediti nakon pogreba. Nije još bilo nikoga osim jednog malog crnca starog otprilike tri ili četiri godine, koji mi je prišao i svojim krupnim očima promotrio me od glave do pete. Zatim mi je rekao: “Tko si ti? Jesi li ti propovjednik?” Nakon što je obišao oko mene, pogledao me ravno u oči i upitao: “Jesi li ti spašen?” Više se ne sjećam kako sam postupio; možda suosjećajno ili prezrivo. To mi je dijete postavilo najvažnije životno pitanje, a ja nisam imao pojma o čemu ono govori! Dječak je očigledno razumio što to znači biti spašen i Bog ga je upotrijebio da mi obrati pozornost na to, ali bilo uzaludno. Da sam tada znao što ću otkriti za dvanaest godina, tada bih dječaku trebao otvoreno reći da nisam spašen. Tek kad mi je bilo četrdeset i pet godina znao sam na što je dječak mislio, jer sam tek tada uvidio što to znači biti spašen i nanovo rođen.

Uloga svećenikâ

Zamolio sam za premještaj pa su me premjestili u jedno manje mjesto. Uskoro nakon toga, u kolovozu 1968. godine, u našu su žu-

pu stige dvije časne sestre, sestra Ivona i sestra N. Od našeg prvog susreta smo se sestra Ivona i ja razumjeli tako dobro kao da smo u višegodišnjem prijateljstvu. Njegovali smo svoj odnos na čisto poslovnoj razini. Uživali smo razgovarati o različitim temama i raspravljati o njima.

Jednoga dana kada smo raspravljali o nekoj knjizi, upitao sam je: “Sestro, kako procjenjujete moje djelovanje kao svećenika? Molim Vas, recite mi potpuno iskreno, što mislite o tome.” Ono što je odgovorila na moje pitanje duboko me potreslo. Odgovorila je: “Pater, vidim da sve radite ispravno i da je sve što govorite s propovjedaonice također ispravno pa mislim da dobro ispunjavate svoju ulogu svećenika.” Drugim riječima, u meni je vidjela izvođača koji igra svoju ulogu. Ona nije bila svjesna kako su njezine riječi djelovale na mene, ali to je postalo prekretnicom mogega života. Njezine riječi izazvale su to da u sebi život vidim kao kazališni igrokaz, kao što je to prikladno iskazao Shakespeare: “Sav svijet je pozornica.” Više nisam htio igrati ulogu svećenika, nego sam htio što je prije moguće sići s pozornice. To je trebao biti početak višemjesečnog teškog iskušenja.

Sestra Ivona daje otkaz

Prije božićnog odmora 1968. godine sestra Ivona mi je dala na znanje da želi izići iz “Sestrinstva Svete Obitelji”. Nije htjela prekršiti svoj jednogodišnji zavjet pa je mjesece koji su joj preostali odlučila odslužiti negdje drugdje. Činjenica da se više neće vratiti u moju župu potpuno me slomila pa sam i Bogu i sebi morao priznati da sam se bio zaljubio u nju. No Ivona, očigledno, nije htjela takav odnos. Moj poziv da budem svećenik bio joj je svet i nije htjela snositi krivnju za to da napustim tu uzvišenu službu.

Napuštam svećeničko zvanje

Razdoblje koje je uslijedilo bilo je obilježeno bolnim borbama. Vapio sam Bogu neka mi pokaže što će biti od mogega života. Pozvao sam najboljeg propovjednika za kojega sam znao, da u mojoj župi održi niz propovijedi, kako bi duhovno oživio mene i moje

vjernike, no njegove su poruke bile beživotne i lišene gorljive ljubavi prema Bogu. Imale su, kao što je to u Drugoj poslanici Timoteju 3,5 izrazio apostol Pavao, vanjsko obličje pobožnosti, no bez snage. Konačno sam donio odluku: napustit ću svećeničko zvanje.

Napisao sam pismo Ivoni i obavijestio je o mojoj konačnoj i nepozivoj odluci. Prigodom zajedničke večere objasnio sam joj da moja odluka o napuštanju svećeničkoga zvanja ne ovisi o daljnjem razvoju našega odnosa. Njoj je bilo vrlo važno to da taj korak poduzmem tek tada kada budem sasvim siguran da je u skladu s Božjom voljom.

Pismom sam svojega biskupa obavijestio o svojoj odluci i zamolio ga da u Rim pošalje zamolbu za izdavanje isprave kojom bi mi se dopustilo vjenčanje unutar Rimokatoličke crkve.

Nakon što sam našao svećenika koji će moći upravljati župom u iduća dva mjeseca, odnio sam ono malo stvari što sam imao u župno vozilo i napustio grad. Zaustavio sam se pred sjedištem biskupa moje dijeceze. Htio sam ga zamoliti da mi dopusti da se poslužim vozilom, s time ću ga kasnije vratiti. Zatražio je da mu dadem isprave vozila, napisao nešto na njima, vratio mi ih i rekao: "Vincente, mnogo sreće s vozilom; sada je tvoje. Ali uskoro ćeš trebati staviti nove gume." Taj velik izraz prijateljstva neću nikada zaboraviti.

Naše vjenčanje

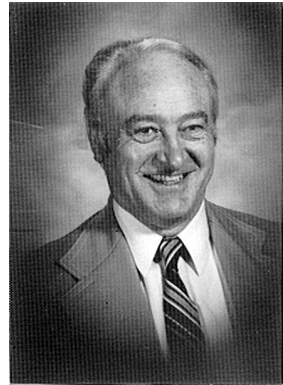
Kada sam stigao u Oakland, Ivona se preselila svojoj majci i meni prepustila svoj stan na jezeru Merritt. Bilo je to prekrasno mjesto, na kojemu sam se ponovno mogao smiriti nakon užasne traume koja je pratila moju odluku da napustim svećeničku službu.

Kad mi je iz Rima stiglo odobrenje za ženidbu, Ivona i ja vjenčali smo se uz blagoslov Rimokatoličke crkve te odselili u grad imenom Colusa. Ondje sam se, zahvaljujući posredovanju jednog drugog prijašnjeg svećenika, zaposlio u Odjelu za osobe na uvjetnoj slobodi. Ivona je u našoj župi bila voditeljica laičke zajednice za kršćanski nauk. Bili smo predani katolici i na pameti nam nije bilo ništa drugo negoli to i ostati. No svejedno smo se svaki put ka-

da bismo se vratili kući s mise osjećali tako iscijeđeni, tako gladni i žedni Božje prisutnosti, duhovne hrane koju bi se moglo primiti i njome nahraniti, a koje nije bilo niotkuda. Bog nam je bio darovao posao, krasnu kuću i uza sve to poklonio nam i prekrasnu kćer, našu Kelly Ann. Bili smo sretni i od srca smo zahvaljivali Bogu za svu Njegovu dobrotu, no svejedno smo čeznuli za dubljim i značajnijim odnosom s Njim.

Nanovo rođeni

Jednoga dana netko nam je poslao knjigu u kojoj se nalazio životopis nekog svećenika. U njoj je taj čovjek opisao kako je upoznao Boga i putem Duha Svetoga doživio novo rođenje. To je bilo nešto sasvim novo za mene. Nedugo nakon toga pozvani smo Ivone i ja na jedan susret na kojemu je neka prijašnja časna sestra svjedočila o sili Božjoj koja vodi do spasenja te govorila o tome kako se nanovo rodila. Tom prigodom doživio sam to da je Gospodin dirnuo moje srce i progovorio mi. Kada je na svršetku sastanka bio izrečen poziv da se iziđe naprijed i prihvati Krista, Ivone i ja bili smo prvi koji smo to učinili. U molitvi smo zamolili Isusa Krista da on preuzme upravu nad svakim područjem našega života. Od toga događaja pa nadalje počeli smo uočavati promjene u svojem životu. To je bio trenutak u kojemu me Bog učinio novim čovjekom i u kojemu sam primio sigurnost svojega spasenja. Otada su naše molitve imale potpuno novo značenje i bile istinskije. Biblija, Božja riječ, koju smo počeli čitati i proučavati, postala nam je živa i razumljiva.

Spašeni ne djelima, nego jedino milošću

Priključili smo se jednoj skupini za proučavanje Biblije te uranjali sve dublje i dublje u Božju riječ. S vremenom smo utvrdili da mnogo toga što nas je Rimokatolička crkva naučila nije u skladu s Božjom riječju. Ukratko, Rimokatolička crkva naučava evan-

đelje djela, to jest spasenje nastojanjima pojedinca, vođenjem dobrog života i ispovijedanjem svojih grijeha – kao da Isus Krist svojom krvlju prolivenom na križu nije platio potpunu otkupninu. Nasuprot tome, Biblija nedvosmisleno govori da je spasenje besplatan Božji dar koji se prima vjerom: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bitko hvastao* (Poslanica Efežanima 2,8.9).

Samo je Isus Spasitelj

Postalo nam je jasno da se katolici, jednako kao što smo to i mi učinili, trebaju odvojiti od zabluda Rimokatoličke crkve. Kako smo mi težili za time da mu služimo, Gospodin Isus Krist je istinski blagoslovio naš život. Nikada prije toga nismo bili tako sretni. Gospodin nam je darovao još jednu dragocjenu kćer i otvorio nam mnoga vrata kako bismo pronosili Njegovu Riječ. Molimo se za to da svi oni koji čitaju ovo svjedočanstvo upoznaju Krista i snagu Njegova uskrsnuća. Što te još sprečava da svim svojim srcem tragaš za Gospodinom Isusom Kristom? On je jedini koji te može spasiti. On je umro zato da bi ti mogao živjeti. *Jer i Krist je jedanput za grijeh pretrpio, pravedan za nepravedne, da nas privede Bogu* (Prva Petrova poslanica 3,18).

***

Vincent O'Shaughnessy je nakon svojeg obraćenja djelovao kao pastir u zajednici koja se okupljala pod imenom "Paradise Christian Center" u američkoj državi Kaliforniji. Nakon što je svoju odgovornu službu ondje predao drugome pastiru bio je slobodan za služenje Gospodinu na domaćoj i međunarodnoj razini. Do 2005. godine svake je godine putovao na misijski pohod u svoju domovinu, Irsku. U svojoj knjizi "The Truth that Sets Us Free" (Istina koja nas oslobađa) podrobno je opisao kako su on i njegova supruga Ivona našli put do spasenja.